

19 juni 2022 (Sacramentsdag)

Didier Croonenberghs o.p.

Dat sacramentsdag een liturgisch hoogfeest is geworden, hebben we te danken aan de Heilige Juliana, een mystica die in 1222 priorin werd van het klooster van Cornillon in... Luik! Er zijn goede —en katholieke—mensen uit Luik, nietwaar? Juliana kreeg vermoedelijk een visioen over het ontbreken van een feestdag voor de eucharistie. En met de hulp van de toenmalige prinsbisschop van Luik, bekwam zij dat het feest van *Corpus Christi* in de basiliek van Luik werd gevierd. Hoe vreemd het ook lijkt was er in die tijd een zekere vergeetachtigheid ten aanzien van de Eucharistie.

En nu? Sommige mensen denken dat de viering van de eucharistie het centrum van het christelijk leven is. Dit is op zich niet verkeerd maar als we Johannes lezen, is er geen verhaal van de laatste avondmaal... Is het centrum van het christelijk leven niet eerder *een leven gegeven voor onze vrienden, onze geliefden*? En het is juist dit dat wij gedenken in de Eucharistie. *“Dit is mijn lichaam, het werkelijk symbool van mijn leven gegeven voor jullie.”* Telkens wanneer iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden, viert hij een soort eucharistie !

Maar hoe kunnen we dit sacrament vandaag begrijpen op een heel eenvoudige manier? Wat betekent het concreet *aanwezig* zijn voor anderen. Er zijn zoveel mensen die van ons verwachten dat wij *“werkelijk aanwezig”* zijn voor hen, dwz dat wij aan hun zijde staan, door onze woorden, door ons luisteren. Er zijn zo veel mensen die hongerig zijn naar woorden die zorgzaam zijn, die bevrijden. Ware,

goede, eerlijke, moedige woorden... “*Geeft gij hun maar te eten*” zegt Jezus in het evangelie van vandaag !

Om duidelijker te zijn: het gaat erom werkelijk *aanwezig* te zijn bij onze naasten, en om de *aanwezigheid* van God te zien in onze naasten, die naar Gods beeld geschapen zijn. “*Geeft gij hun maar te eten.*” “*Wees aanwezig!*” niet fysiek maar werkelijk. Want men kan lichamelijk dichtbij zijn en toch echt afwezig... En we kunnen een echte aanwezigheid voelen, ondanks de afstand en de scheiding.

“Neemt en eet hiervan, gij allen”. Dit is het gebod —en het gebed— van Jezus op de vooravond van zijn passie. We moeten toegeven dat we dit niet altijd horen zoals het hoort... We nemen... maar *eten* doen we niet altijd! We ontvangen het leven dat ons gegeven wordt, maar we weigeren soms om het ten volle te leven... En dit gebod is gericht tot iedereen: neemt en eet hiervan gij *allen* ! Niemand kan geloven dat hij of zij onwaardig is om te communiceren met het goddelijk leven !

Dit sacrament is werkelijk een mysterie dat alleen begrepen kan worden door het te beleven... en het viert daarvan is altijd naar een mogelijke toekomst kijken. Het dompelt ons niet onder in het verleden, maar opent ons juist een toekomst. Inderdaad, het brood dat Jezus nam is ongedesemd brood. Er komt geen gisting aan te pas. Het zuurdesem is het verleden dat weer tot leven wordt gebracht... Zuurdesem is dat stuk oud brood dat aan het deeg wordt toegevoegd om het te laten groeien. Dit is het zuurdesem van de Farizeeën: oude tradities, oude rituelen die we absoluut willen handhaven, willen behouden... Integendeel, het brood van de Eucharistie is zonder zuurdesem: het stelt ieder in staat zich te bevrijden van zijn verleden. Om in een echt ongehoord toekomst te geloven! De eucharistie bestaat er niet in ons achteruit te trekken, maar ons vooruit te duwen.

Dit feest is dus essentieel en het herinnert ons er *niet* aan dat we naar de mis moeten gaan... maar vooral dat we meer “eucharistie” en “*dankbaarheid*” in ons leven moeten toevoegen. Dit feest viert wat we zijn en wat we geroepen zijn te worden, meer aanwezig bij degenen tot wie wij geroepen zijn: de armen en de meest behoeftigen. Om hen te vertellen dat ze een toekomst hebben.

Jezus is *fysisch* niet meer onder ons aanwezig en toch mogen we Hem op velerlei manieren ontmoeten... als poort tot Gods genade. Over dit alles mediteren we in de “werkelijke aanwezigheid” van dit sacrament. En om dit te vieren willen sommige mensen meer riten en processies... Waarom niet? Als het essentiële niet vergeten wordt: meer *goddelijke aanwezigheid* in ons leven brengen. Om tegen hen die we liefhebben te zeggen, bewust of onbewust: “*Neem, dit is mijn leven. Ik geef het aan jou. Uit liefde*”. Amen.